

Capitolul 14

Despre crizele spirituale ale traficantilor de droguri

Apoi Bea mă sărută.

Dar cum de am ajuns eu aici, pe această verandă, printre frunze împrăștiate și castane pe jumătate decojite, unde periclitez cinsprezece ani de căsnicie extrem de stabilă acceptând sărutul dulce al amantei blonde și înalte a traficantului de droguri? O rapidă reconstituire a acțiunilor mele recente nu-mi oferă cine știe ce iluminare (dus tată senil la medic, primit ofertă de angajare umiltoare, de șaișpe miare pe an, mers la depozitul de cherestea al lui Chuck, hoțul de neveste, cumpărat dintr-o toană lemn de o mie o sută de dolari, primit telefon de la Dave, dealerul de droguri, cu sugestia să ne vedem la Bea în apartament, venit aici cu mașina, timp în care l-am ascultat la NPR pe incredibil de enervantul expertul financiar, sunat la ușa lui Bea, făcut conversație despre biblioteca ei mișto, plină cu marile creații ale literaturii engleze, ieșit afară cu ea, ca să poată fuma, destăinuit la un moment dat că n-ar trebui să se mai vadă cu Dave, dealerul de droguri, pentru că, ei bine, e dealer de droguri, adăugat apoi că ar trebui să-și găsească un poetaș draguț și sensibil în loc să iasă cu...).

Bum! Bea se apleacă peste mine și mă sărută.

Se retrage și își atinge buzele. Chicotește.

— Scuze, zice ea. Am obiceiul să sărut oamenii. Asta-i așa... o chestie de-a mea.

Are o gură adorabilă, încadrată de o bărbie îngustă, ca de pisică, sub acoperișul acela de păr blond. A fost un sărut scurt

și dulce și nici măcar nu știu dacă a implicat ceva sexual, doar că a fost totuși pe buze, iar mâna ei, atunci când m-a sărutat, era pe obrazul meu. Nu, e clar că a fost ceva pe la mijloc, nu chiar ca sărutul mătușii Marta cea mustăcioasă în gară, dar probabil că nici unul merit să fie erotic, și probabil că din cauza asta e incredibil de erotic, iar eu mă înroșesc ca un adolescent, înghit în sec, mă ia cu leșin și mă simt înduioșător de tânăr în toate felurile posibile – ceea ce e tot ce și-ar putea dori un om de la un sărut.

— Ești drăguț, zice ea. Jamie e fix ca tine.

Apoi își stinge țigara pe prispă și merge cu pași mari spre un coș de gunoi, ca să arunce mucul. Rochia i se ondulează când pășește – Dumnezeule, probabil că ascunde niște craci de un metru douăzeci dedesubt! –, iar când se întoarce și mă privește, are ochii roșii, înrouați de lacrimi, și eu nu pot pricepe ce i-am spus de am făcut-o să plângă.

— Nu mă văd cu Dave.

— A! Am presupus că...

— Știi că el și-o dorește, zice ea, dar suntem doar prieteni. Aveam probleme cu banii, Jamie ne-a făcut cunoștință, iar el a fost de acord să plătească o parte din chirie dacă eu accept ca întâlnirile lui să aibă loc la mine acasă. Dave e paranoic. Crede că la el e plin de microfoane.

— Aha.

Și în clipa asta sunt atât de fermecat de ea, încât ăsta e singurul lucru care mă împiedică să-i ofer bani, ca să poată rupe înțelegerea cu Dave, dealerul de droguri paranoic, numai că eu n-am alți bani în afară de cei băgați deja în afaceri cu droguri sau cu lemn tratat.

Zâmbește strâmb, cu jumătate de gură.

— Și poetași sensibili nu găsești chiar în fiecare zi.

În clipa aia Dave trage pe dreapta într-un Nissan Maxima din exact același an ca al meu și de aceeași culoare. Asta mă face să mă simt ciudat într-un mod pe care nu-l pot defini precis.

Mă întreb preț de o clipă dacă Dave nu parcuse cumva mai la vale și văzuse sărutul sau dacă nu cumva putea citi pur și

simplic pe fața mea îmbujorată că Bea mă sărutase. Poate că acum o să ieșim la o plimbare cu mașina și o să-mi ia gâtul sau, cum e un dealer de droguri *avocat*, o să mă dea în judecată. Sau poate că totul a fost o înscenare și Dave ne-a făcut niște poze când Bea m-a sărutat, ca să mă poată șantaja. Dacă așa stă treaba, s-a fraierit rău: nu-s sigur că nevastă-mea, care-i pe cale să mă părăsească, o să dea doi bani pe pozele lui.

— Ia uite-l, zice Dave.

Poartă același costum fără cravată.

— Ce mai faci, Ciupici?

— Bine, zic, apoi mă ridic și ne strângem mâinile.

— Așa-i că-i o zi de toamnă superbă?

Da, trebuie să recunosc că e superbă: clară și însorită, cu marginile lumii parcă ascuțite de profunzimile cerului. Toamna asta e dureros de limpede.

Dave se uită la Bea, care și-a mai aprins o țigară.

— Cum mai merge cu școala?

— Ca curu'.

— Ce contează? Tu oricum te descurci la cursuri.

Ea îi arată degetul.

— Frumos! Toți sunt cinici zilele astea, zice Dave și îi ia țigara, trage un fum lung, ce iluminează puternic capătul țigării, apoi i-o înapoiază.

E mai înaltă decât el. Când s-au făcut fetele atât de înalte? Dave spune în timp ce expiră fumul:

— Toată lumea e cinică.

Apoi se uită îndelung la linia albă a orizontului.

— Tocmai l-am ascultat pe bancherul ăsta de investiții entuziast care vorbea pe NPR...

— Hei, și eu l-am ascultat!

— N-a fost tare? E uluitor să auzi cum unul din tipii ăia e atât de sincer și de uman și-ți zice „Frate, am dat-o-n bară”. M-a făcut să mă simt... nu știu... încrezător.

— Pe bune? întreb. Pe mine m-a scos din sărite.

— Nu, mie mi s-a părut că a fost tare. Stăteam și mă gândeam, căcat, ce fac eu? Pentru ce mă zbat atâta? Pentru ce-mi

fac griji? Pentru căcatul ăsta cu baroul? Ce mai înseamnă toate astea dacă mâine mor?

Minunat. Dealerul meu de droguri o ia pe calea religiei. Sper că nu înainte să-mi iau eu marfa.

— Hai să-ți zic la ce m-am gândit eu, îi spun. Vine un tip care a făcut milioane de pe urma a ceea ce azi recunoaște că a fost un sistem financiar corupt, probabil că a ars-o douăzeci de ani bând șampanie cu stripperițele, iar acum, când toată schema aia piramidală se năruie în capul nostru, vine și-mi bagă povestea cu religia? De ce nu devin oamenii religioși înainte de faza cu șampaniile și cu stripperițele?

Dave se holbează la mine:

— Tu ești și mai cinic decât ea. Voi doi vă potriviți de minune.

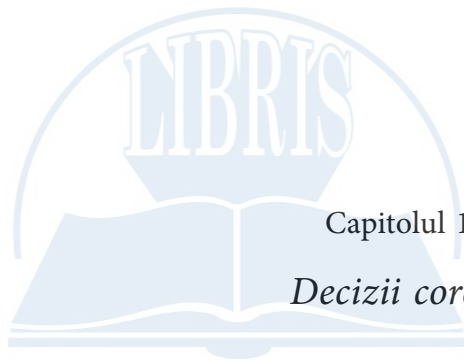
Nu-mi dau seama dacă știe că ne-am sărutat sau doar mă tachinează. Mă uit la Bea, care se reazemă de coșul de gunoi, plecându-și bărbia dezaprobatore. Gura ei arată ca o inimioară roz, gura care tocmai m-a sărutat... și simt iar îmbujorarea aia adolescentină, dar când să...

Ceva începe să-mi bâzâie la talie.

— Ești gata, Ciupici? Tre' să-l luăm mai întâi pe Jamie.

Arunc o privire la telefonul care-mi bâzâie la talie. E de la școala copiilor. Probabil s-a îmbolnăvit cineva. Dintre toate afurisitele astea de semne proaste...

— Of... S-ar putea să fiu nevoit să amân.

Capitolul 15

Decizii corecte

Învățătoarea băiatului meu e o blonduță lascivă și-i așa o bunăciune, că până și cei mai obraznici elevi se poartă frumos.

Dar dacă aș fi fost elevul ei, aș fi făcut ceva ca să mă pedepsească – și iată la ce râvnesc:

Domnișoara Bishop mă pune să-mi așez pe scaun dosul
pălmuit,

Tinere, aici ne folosim vocile interioare,
vei sta la colț până când vei fi gata să te alături
colegilor tăi și să iei decizii corecte.

„Decizii corecte“ – acesta este veșnicul refren din clasa lui Franklin, clasa a doua, „Marshall, asta a fost o decizie corectă? April, în clasa a doua luăm decizii corecte. Dragi părinți, nu fac decât să-i învăț pe copii să ia decizii corecte“, și știu foarte bine ce le trece prin minte și celorlalți tătici (dar și unor mămici) în timp ce urmăresc adorabilul și nebunaticul botic pervers al domnișoarei Bishop și conturul negru al ochilor ei, fiindcă și mie îmi trec prin minte aceleași lucruri: „O, tu, bunăciune obraznică, vulpiță de gimnaziu, câte decizii greșite aș lua eu cu tine chiar în clipa asta!“. În seara ședinței cu părinții n-o să vezi nicăieri altundeva atât de mulți tați bântuind pe holuri: îmbrăcați elegant și parfumați, toți se învârt pe-acolo și se prefac că nu fac altceva decât să contemple lucrările de artă ale copiilor și dioramele din bețe de la înghețată, când de fapt

vânează orice apariție a celebrelor fuste colorate purtate de domnișoara Bishop, ce îi conturează acel perfect simetric și rotunjit cu... („Stop, decizie greșită!“) După mine, un *connoisseur* veritabil al domnișoarei Bishop, nu fustele strâmte (prea stridente și lipsite de rafinament) trebuie urmărite, ci bluzele, și nu partea lor din față, ce-ți sare în ochi – decolteurile ei adânci, în formă de V, cu niște vârfuri ce sfidează legile gravitației, sunt pentru neofiții în domeniul Bishop... Nu. Bishopepifania mea s-a produs acum câțiva ani, în Noaptea Porților Deschise, când ea s-a întors spre tablă, iar eu am văzut pentru o clipă arcul simetric de deasupra fundului ei adorabil. A fost ca și când, frânt de oboseală după o noapte de mers călare, aș fi ajuns cu calul meu în acea vale lină, netedă și îngustă, ce se îngustează grațios de la umerii ei în jos, și acolo am zărit acel loc tihnit și micuț, acel loc plăcut... un loc în care ți-ai putea odihni capul după două ore de luat decizii extrem de dubioase.

Acum trei ani Teddy făcea parte din clasa domnișoarei Bishop. Atunci Lisa a observat ceva: de fiecare dată când ne întorceam de la vreo întâlnire organizată de școală, nu ne mai puteam lua mâinile unul de pe altul, de parcă domnișoara Bishop ar fi fost vreun fel de zeiță a fertilității. După fiecare vânzare de acadele sau înghețată, după orice petrecere cu pizza sau licitație școlară, Lisa și cu mine ne aruncam unul peste altul în pat, transpirând și gâfâind din greu, și tot adorabila de Lisa a fost cea care a zis prima dată: „Uau! O decizie extrem de corectă“. O bună bucată de timp, în vremurile noastre bune, asta ne-a fost parola în fața copiilor: „Mă gândeam că în seara asta aș lua o decizie corectă“. Sau: „Tinere, sper că o să ai grijă ca mai încolo să iei niște decizii corecte“.

Numai că acum întâlnirea cu domnișoara Bishop se prevede a fi cât se poate de puțin erotică.

Mi-am reprogramat achiziția mea nebunească de *wollie* (acum nu mai am de plătit numai ipoteca și taxele la școala privată, ci mai trebuie să achit și unșpe sutare pentru lemnele cumpărate de la tipul care-mi bishopează nevasta) ca să pot veni la școală și să discut despre micuțul și fragilul Franklin,